

ΡΟΙΗΞΙΣ.

ΚΛΑΙΕΙΣ!

Come non piango al pianto
l'uo Cesira.

Monti.

Κλαίεις, μέ ειπον, κι' εκλαυτα· θρηνεῖς, κι' ἐγὼ
(ἐξ ἴσου,
θρηνῶ, συμπάσχω καὶ πονῶ καὶ τήκομαι μαζὶ σου
Ἀλλ' ἀμφοτέρους διατὶ ἐφθόνησεν ἡ μοῖρα;
Ἦ ποῖος δαίμων βάσκανος ἐπέθεσε τὴν χεῖρα
εἰς τὴν εὐδαιμονίαν μας;

Φεῦ! ἔρρεε γαλήνιος ὁ νεαρός μας βίος,
ἦτο καθρέπτης διαυγῆς, ἀργυροστίλβων, λείος,
Ἀντανεκλῶν φαιδρὰς σκιάς καὶ πτερωτοὺς ὀ-
(νεῖρους
καὶ ἀναπλάσσων μαγικῶς, ὑπὸ μορφὰς ἀπειρους
τὴν τόσην εὐτυχίαν μας.

Ἀλλὰ ἐπῆλθεν ὁ σκληρὸς καὶ ταχυπέτης Χρόνος
καὶ ἔραυσε τὴν ὕβελον μ' ἐν λάκτισμα ἀπόνως.
Κατέπεσον τὰ τρίμματα εἰς τοὺς πόδας μας
(πλησίον
κ' ἡμεῖς, ἡμεῖς οἱ ἄφρονες, ἐνῶ κρουνοὺς δακρύων
ἀνωφελῶς ἐχύναμεν,

Οὐδόλως κἂν ἐσκέφθημεν νὰ κύψωμεν μέ βίαν
ἐν τρίμμα κἂν νὰ λάδωμεν τοῦ θησαυροῦ μας
(μνείαν.
Ἡμεῖς, μέ ὅμμα στερηθὲν ἀκτίνος διανοίας,
νὰ τὰ σαρώνη εἶδομεν τοῦ Χρόνου ὁ μανδύας
καὶ ἀναυδοὶ ἐμείναμεν!

Ἐλθε λοιπὸν, ἄς ρεῦσωσιν ὁμοῦ τὰ δάκρυά μας·
Ἐλθε, ἄς συγκεράσωμεν τ' ἀφόρητα δεινά μας.
Τοῦ δυστυχχοῦς τὸ δάκρυον θερμὸν ἂν ἀναβλύζη
Ἐτέρου ὅμως δυστυχχοῦς τὴν κάμινον δροσίζει.
Ἐλθε, καὶ ἄς ἐλπίσωμεν,

Ὅτι θεὸς τις εὐμενὴς τὴν μοῖραν θὰ μαλάξη
κ' εἰς τὰς πληγὰς μας βάλαμον ἀνώδυνον θὰ
(στάξη·
Ὅτι καὶ πάλιν ἡ χερὰ ἡ πρώτη θ' ἀνατείλῃ,
Ὅτι καὶ πάλιν τῆς Ἑδέμ θὰ ἀνοιγῇ ἡ πύλη
καὶ εὐτυχεῖς θὰ ζήσωμεν.

Νοῖμβριος 1868

I. X. K.

ΤΩ ΦΙΛΩ ΜΟΙ Μ. Μ. ΠΑΠΠΑ.

Αἰτοῦντί μοι στίχους διὰ Λεύκιωμα.

«Τῆς εὐτυχίας τ' ὄνειρο σὺν ἀστραπῇ διαβαίνει.
» κ' ἀφίνει μὲ πικρὴ βαφὴ στὰ πονεμένα στήθια
» ὅλα φαντάσματα στὴ γῆ· ἓνα καὶ μόνο μένει,
» ἓνα δὲν εἶναι φάντασμα τῆς συμφορᾶς ἢ ἀλήθεια.

Γ. Χ. ΖΑΛΟΚΩΣΤΑΣ.

Ὅταν τὸ πᾶν περὶ ἡμᾶς μαραίνεται καὶ σβύνῃ,
ὅταν τὴν τάλαιναν ψυχὴν πᾶσα ἐλπίς ἀφῇ,
εἰπὲ, τί μένει πλέον;
Εἰπέ μοι τάχα ἐπιζεῖ τὸ μῦρον τῶν ἀνθέων;

Ὅταν μᾶς ἐγκατέλειπον καὶ ὄνειροι καὶ πόθοι,
ὅταν τὸ νῆμα τῆς ζωῆς εἰς μοῖραν ἐδουλώθῃ
ἀμείλικτον, ἀγρίαν,
τὸ ἄσμα ἐπιτρέπεται εἰς τὴν πτωχὴν καρδίαν;

Εἶσαι λοιπὸν σὺ εὐτυχής; εἰς τ' ἀνθρώπου σου ἔτη
τῆς δυστυχίας ἡ πνοὴ δὲν ἐπνευσεν εἰσέτι;
Ψάλλε λοιπὸν καὶ σκίρτα,
καὶ στέφθητι μέ νάρκισσον καὶ μέ εὐώδη μύρτα.

Μὴ ζήτει πλέον παρ' ἐμοῦ ἁσμάτων μελωδίαν·
Μὴ ἔρχου κἂν πλησίον μου! φέρω τὴν δυστυχίαν
εἰς ὃν τινὰ μ' ἐγγίσῃ
εἰς ὃν τινὰ τὴν χεῖρά μου νὰ θίξῃ κἂν θελήσῃ.

Καὶ ὅμως ἔσχον καὶ ἐγὼ στιγμὰς τινὰς ὁλβίας
ἀπῆλαυσεν ὁ βίος μου φαιδρὰς τινὰς πρωίας,
ἀλλὰ ἡ ὥρ' ταχεῖα
ἐπῆλθε, καὶ ἐκάλυψε τὸ πᾶν πυκνὴ σκοτία.

Ποσάκις ὑπὸ τὴν σκιάν καλλιφυοῦς φιλόρας
τοὺς ἥχους δὲν ἐτόνισα τῆς νεαρᾶς μου λύρας;
Ποσάκις ἐν ἐκστάσει,
δὲν ἐθεάθην δύνοντα τὸν Φοῖβον εἰς τὰ δάση!

Καὶ μ' ἐδαυκάλισε κ' ἐμὲ τοῦ ἔρωτος ἡ γλῶττα
κ' ἐμὲ προσέβλεψε γυνὴ δειλὴ, ἐρυθριῶσα,
καὶ μὲ φωνὴν γλυκεῖαν,
μ' ὥρκισθη ἔρωτα θερμὸν καὶ πίστιν αἰώνιαν.

Κ' ἠοθάνθην εἰς τὴν χεῖρά μου τὴν τρέμουσαν
(τῆς χεῖρα
τῆς μυριπνόου κόμης τῆς ἀνέπνευστα τὰ μύρα
κ' εἰς τὰ ἄδρά της χεῖλη,
εἶδον ἀφάτων ἡδυνῶν νὰ ἀνοιγῇ ἡ πύλη.

Ω! ἐνθυμοῦμαι τοὺς καιροὺς ἐκαίνους τῆς εὐδίας
τοὺς πτερωτοὺς ὀνείρους μου, τὰς πλάνους ὀπτα-
καὶ τὰς τερπνὰς θάσεις, (σίας
δσας εἰς γάμου μέλλοντος προσέβλεπον ἐκτάσεις.